

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 11.

1. JUNI 1933

5. ARGANG

Det ytre misjonsarbeid

Hilsen fra str. Vaiborg
Frandsen.

Herren har vært så god imot oss! Pris skje hans navn! Året som svant bragte oss så meget, både av skullesje og sorg, men mest dog av nams utrosahet og hans kjærlighet til våre njerter! Og vi takker ham av ganske hjerte ror hver opplærning i arbeidet! Sjelle vunne for Guds rike; andre, som gikk dapsens vei, og igjen andre, som blev hungrige etter den Hellig Ands dåp! Herren lever, takk og lov! Det var en stor sorg for meg og et stort savn i vårt arbeide at vår kjære kamerat Johanne Pedersen ikke kom tilbake til feltet. Men vi gleder oss midt i savnet over å vite at hun er hjemme hos Herren. Venngist ble med oss at noen smart må komme og ta opp hennes arbeide. Kort tid etter Johannes død kom en hedensk kvinne til oss med s.n. lue, gutt, omkring tre år gammel, og bad oss om vi ikke vude ta barnet, da hun var syk og ikke kunde ta vare på det. Men vi ikke kan ta barn på denne måte, bad vi henne gå til politiet og om de mottok barnet, kunde det bli sendt over til oss. Vi kunde da forsøke på å oppdra det. Det varte heller ikke eneste tørenn en skare på et hundre menn kom inn her på gårdsplassen med en stor skrivelse, i hvilken barnet var gitt til misjonen. Jeg kunde ikke ha en gutt her med et hedensk navn, sa vi ga ham med det samme navnet »Yuhane, og vi skal be og tro, at han vil vokse opp til å bli en Herrens tjener. Siden vi her på misjonsstasjonen ikke selv har tid til å passe små barn, så måtte jeg sende ham til et godt kristent barnehjem, og jeg har nu brakt ham dertil. Det er til tider vanskelig å sende barna bort, for selv om de er skidne og nakne når de kommer til oss, så er det underfullt hvordan man kommer til å elske dem og synes om dem. Vil I huske lille Yuhan i eders bønner. Det betyr en ny finansiell byrde, men vi føler at Herren vil hjelpe også i dette.

Dette
in gle-
rs gle-
syng-
få en
Hellig
fjertet,
ørket.
Din
vile
ghet,
jeg
else
men-
men,
vile
sket
har

onno-
og mi-
d om
t skal

«Dette
in gle-
rs gle-
syng-
få en
Hellig
fjertet,
ørket.
Din
vile
ghet,

else
men-
men,
vile
sket
har

har

K.
I.
O.
n-
ar
I-
a-
p-
a-
dr

victori-
gjerte
En ep-
hen-
g opp
ins t-
Kk n-

nn
ma-
dr

hun-
na-
dr

Vi har stor grunn til å takke Herren for denne kolde tid, da vi igjen kan være ute med vårt lille telt og nå de landsbyer, som vi ikke kan komme til i sommeren eller gjennem regntiden. Å, hvor vi ønsker vekkelse over dette land! Når vi ser og hører de mange fordelige ting, som skjer rundt omkring oss, så viser det oss tydelig at «disse tegn skal skje», men at det også bringer oss nært til dagen da vår elskede Freiser vil komme. Må vi være rede, og må vi ha mange nek med oss hjem! Igjen i år har vi vært i stand til å sprede evangeliet og etterlate det i trykt form. Be med oss at selv om vi ikke er der til å tale til dem, at de på en eller an-

nen måte kan bli istrand til å lese det enor når noen til å lese det for dem.

Vi hadde hørt så forferdelig meget om de kristne i Russland og deres helse og vi hadde bedt for dem, og gitt dem vart like orer. Det vunde ha gjort eders hjerner godt a se dem komme op til det nye bord og gi deres orter. Våre kristne er ikke mange, og de er langt tra rike, men den dag rikk de å merke hva det betød a gi, inntil det kostet noe, og da vi talte op oiferet var der omkring 100 kroner. Men det gjør godt a hjelpe andre. Det bringer velsignelse. Halleluja!

Jeg må nu slutte med de kjærlig hilsener til eder alle sammen. Glem ikke å strike for oss i bønnen!

Eders i hans lykkelege tjeneste sørster

Valborg Frandsen.

Hører du ropet?

Der ropes meget i vår tid. Det ene nedropet avløser det andre. Folk skriver og taler om en iesning, kloke hoder søker a finne hjelp, men det ser ut som de stanger mot en mur. Vi lever i nedropenes tidsalder. Men de fleste av ropene er hese, de når ikke så langt. Det er blitt altfor moderne a klage. Tiden er ikke så verst, bare vi vil bruke den på rett måte, og selv om det skulde bli smått i det temmelige, så trøster bibelen oss og sier at det aldri vil bli så ille at Guds folk behøver a klage.

Jeg hører et annet rop, det skinger i mine ører. Hedningene

sukker etter å høre frelsens evangeliem!

Shike rop dør ikke bort, de kommer igjen som et ekko fra nimen, og byr oss lytte.

Før ou ar siden satt jeg som ung gutt på et misjonsmøte og hørte et rop fra Kina. Det lyder ennu i min sjel, det er ikke blitt borte selv om jeg siden har hørt mange, mange andre likses innstrengende rop, skriver L. Gustav bøle i «Kineseren».

Jeg lar det klinge utover landet, kanskje det kunde nå en som vilde ta et ekstra lefft for a hjelpe?

Ved byen Kayintschu i det fjerne Kina bodde et ung ektepar. Det så ut som de ikke skulde få noen barn, og konen var ulykkelig. Hver dag gikk konen i templet for a ofre til avguden og be ham om en senn. Endelig fikk hun en, og gleden var stor. Men deres nærmeste så at hun ikke kom til å beholde ham hvis hun ikke ofret et stort takkoffer. Det var letter sagt enn gjort. Hun hadde allerede gitt bort det hun eide, det var bare et lite jordstykke igit. Foreldrene rådsla lenge om hvordan de skulle greie det, så de fikk beholden sin kjære senn. De fant ingen annen utvei, de måtte la jordstykket gå for a tilfredsstille guden.

Da sonnen deres blev åtte år gammel, blev familien forøkt med en senn til. Nu måtte avguden igjen ha et takkoffer, men denne gang hadde de ikke noe jordstykke å selge —.

«Dersom vi ikke får i stand et

offer, vil vi miste begge barna vare,» klaget moren.

«Det er bedre å miste ett enn begge,» sa farene. Han tok den eldste gutten og solgte ham for 50 kr. i norske penger. Og denne sum anvendte han til en fest for avguden. Men noen dager etter at den eldste sonnen var solgt, blev den yngste angrepet av kopper og døde.

Foreldrenes sorg var grenslos. Den stakkars moren mente a være skyld i guttens død. De hadde ofret for lite, avguden hadde krevd et ekstra offer. Naboen og slektingene deres trodde det samme. De vilde ikke lenger omgås ekteparet, de var redd for at gudens vrede skulle komme over dem.

Sorgen gikk over til fortvilelse. Tidlig i morgen tok moren sitt barns lik og bar det bort til templet, der bandt hun det fast til avgudens byst med de ord:

— Du har spist op jordstykket vårt. Du har tatt vår eldste senn. Alt hvad vi eide, har gått i din mave — at nu dette med! —

Hører du ropet? Det er lengsiden dette hendte, og det er antagelig for sent a hjelpe disse stakkars foreldre. De er vel døde under den gru og den forferdige høpløshet som alle hedninger får smake når de reiser herfra. Men det lever millioner idag som sukker under samme treldom. Ja, det ser ut som nedropene er storre nu enn noen sinne før.

Hedningefolkene har i sannhet grunn til a klage. — Og vi har plikt til a hjelpe.

En presbyterianermisjonær meddeler fra Nord Kina: «Vi har under en måneds tid sett forsamlinger på et tusen op til femten hundre knele i endrekiktig, fornet lydelig bonn. Det har vært som lyden av mange vanne. Aldri før har vi sett så mange mennesker gå til meter fire ganger om dagen. Hundrer har bekjent sine synder og tatt et åpent standpunkt for Jesus Kristus. Kirke-medlemmer som har vært kolde og kritiske, er blitt hørlig forandret og fylt med ny iv for Kristus. Pastorer og evangelister har pånytt helliget sitt liv til tjenesten. I et møte en søndag formiddag var der 80 medlemmer som knelte for Herrens alter og vilde helige sitt liv for evangeliets utbreelse.»

Kom misjonærene ihu.

Tiden er meget vanskelig for de fleste av oss og de krav der stiller er store. Men av alle ting er det dog evangeliets utbredelse som er av størst viktighet. Hvis vi selv tror hvad vi sier og det ikke bare er tom tale — som det dessverre er meget av — så må vi også vise det i gjerning. Om de som har anledning gjorde hvad de kunde ville meget utslettes.

Vi har venner ute på misjonsmarkene som trenger økonomisk støtte. Vi har blitt grepet av hedningenes nod — både timelg og åndelig — og vil gjerne strekke sig lengst mulig for a bringe dem korsets budskap. De må dog ofte la anledningen til a opta nye arbeidsfelte gå fra sig. Og hvorfor? Jo, av den grunn at de mangler midler.

En broder der har virket i India forteller hvordan engang noen hedninger fra en langt bortliggende landsby kom og bad om a få med sig en evangelist til sitt hjemland. Han skrev hjem og fortalte dette, men måtte sende disse ventende sjele beskjed, at grunnet mangel på penger kunde det ikke la sig gjøre. Nu er jeg ganske overbevist om, at hvis Guds folk var i den rette stilling ville svaret blitt anderledes.

Kjære brodre og søstre! «Makene er hvite til høsten.» Tusener av sjele som har kostet Jesu Kristi Guds Sonns blod, synker i hedenskapets fryktelige morke. Hvad gjør vi for a redde dem? Hvad ofrer du? A hvor likegyligheten blandt de kristne er ofte stor. Det er ingen ting som mere betaler seg enn a gi hvad som man kan til Guds rikes utbredelse. Det eneste vi kan få med oss i himmelen er sjele vunnet for Jesus. Alt annet blir tilbake.

G. I.

Fra Finnmark

Kjære venner!

Vil nu gjennem Misjons-Røsten atter få sende eder, en hilsen samt litt om hvordan det går oss her opp i Finnmark.

Vinteren er jo nu snart over, og den lyse vår- og sommertid er i anmarsj.

Vinteren har også i år vært en god virketid, folket er da mere i stillhet og det har vært deilig å nå de mange med livets ord. Gledeleg har det også vært å få hjelpe mange av dem som har hatt det særlig trangt, og som ellers vilde ha lidd enn mere. Uten eders hjelpe har vi jo stått maktesløse, men ved eders store hjelpe i form av brukte klær, — penger og forbunner har vi ved Guds nåde rukket mange.

Fikk i mars måned en kasse brukte klær fra broder Ersrud, samt en stor pakke fra Espeland.

Hjertelig takk venner. Herren vil selv lønne eder for eders samfund med oss i arbeidet her nord.

Noen sjeler er også i denne vinteren vunnet for Herren, og vi tror at Herren fremdeles vil frelse flere. Br. Skipperud og hustru kom og hjalp vennene i Breivikbotn under fisketiden der, og Herren gav sosskenene en åpen dør i sitt ord.

I vintermånedene er der en masse tilreisende fiskere i Breivikbotn, og vi forsøker da å nå disse med evangeliet.

Jeg har reist endel inne i Altafjord samt på flere andre steder ut mot havet og Herren har vært med å stadfestet sitt ord. Nu er fiskere fra hele Nord-Norge og delvis også fra Sørnmore samlet på Østfinnmark, og jeg har da fulgt strømmen og er for tiden i Båsfjord, som er et av Finnmarks største fiskevær. Her er flere tu-

sen fiskere samlet og mitt håp er å nå disse med ordet om korset.

Da vi selv ingen bedehus eller fiskerhjem har i de store fiskeværene i Finnmark, er det meget vanskelig å nå folket i fisketiden, den gyldne anledning til å nå de mange tusen som da samles, går derfor i de fleste tilfeller tapt.

Her samles mange mennesker til motene nu. Alle samfund synes å være representert, og det er en glede å merke, at tross meningsforskjell er dog alle som har kjent Herrens godhet enige når det gjelder åprise Jesus. Hvor stort når engang alle ætter, folk og tungemål skal samles og alle synge lammets sang —.

Ja, han alene er verdig til å få sere og pris og maktene.

Be fremdeles for mig.

Hjertelig hilsen. Eders i Jesus forbundne

Oskar Gamst.

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens
tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Ut kommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjon-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris: I 1. lesal 20 øre kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyses og betalinger skjer til ovenstående adr.

Til Misjons-Røstens venner.

Vi nærmer oss nu halvårsskiftet igjen og nu er etter tiden inne til å gjøre noe for å få bladet inn i flere hjem. Ved årets begynnelsen var det noen av abonnementene som tok regelmessig 10 ekspl. hver gang til utdeling eller salg blandt sine venner og bekjente. Det vilde være godt om flere tok fatt på denne måte. Skriv til oss og si fra hvor mange vi kan sende og vi skal sende det snarest.

Forsok også å tegne om ikke mere enn et abonnement hver. Det lar sig ganske sikkert gjøre.

Som bladets leser kjenner til er Misjons-Røsten et spesielt org. nør den ytre misjon. Bladet forsøker å gjøre sitt til, at misjonærene og venner herhjemme kommer mer i kontakt med hverandre. Mange eksempler kan påpekes hvor interessen er blitt vakt for de forskjellige arbeidsfeltet ved lesning av bladet. Både ute på hedningemarkene og ikke minst for de forsomte steder i vårt land, har bladet vist sig å være til nytte ved å bringe behovet av hjelp til vennenes kjennskap. Det skulle være overflodig å minne om, at misjonærene og predikantene har en god hjelpe i arbeidet av bladet og burde gjøre hvad de kunde for å få det utbredt.

Bladet er som bekjent upartisk. Det står helt på Guds ord med hensyn til gjenfølelse, dyp i vann og dyp i den Hellige And (Andsfylde) uten å ta noe særskilt partimere. Dets spalter er åpne for alt Guds folk som skriver «som Guds ord». 1. Pet. 4, 11. Hvis Gud vil og vi lever så skal vi komme tilbake til dette i neste nr.

Til abonnementene.

Det er mange som skylder for ikke halvår i år og enda lengre. Vi er nødt til å få kontingenget noenlunde regelmessig inn hvis vi skal klare våre utgifter og det forholdsvis ille beløp er av stor betydning å få i rett tid. I årenes løp har vi måttet stryke flere hundre kroner. Bare i år har vi stanset bladet til flere, som står tilrest for lang tid. Vi har sendt regning flere ganger og intet fått. Bare dette er et tap for oss på ca. 300 kroner i år. Dette er pengene som ellers kunde kommet Guds sak til gode. Eventuelt over-

skudd gar til hedningemisjonen. Risa av våre abonnementer deles i rett til vilde vi være over alle økonomiske vanskeligheter. Vær derfor smid å husk dette.

Tilbake til arbeidsfelten.

Str. Anna Østereng reiser tilbake til Afrika 10. juni etter nakt et års hvile her hjemme. Hennes adresse i Afrika er: Ebenezer M. St. P. O. Hlatikulu, Swaziland, S. Afrika.

I Andens ledelse.

Hjemme hos en predikant satte en mann en kveld og fortalte følgende:

«De siste måneder har jeg vært en av de ulykkelige menneskene. Verden. Jeg har ikke hatt arbeide på lang tid, og min ramme er stor. Det gikk så langt at vi holdt på å do av sult, og det plaget mig torferdig å se at min nustru og mine barn så elendigere ut hver dag som gikk. Korrige sondag bestemte jeg mig for å gjøre ende på det hele, for jeg tenkte: «Når bare du er dod, så tar rattingpleien sig av din familie. Jeg puttet et rep i lommen og gikk avsted til en nærliggende skog for å gjøre ende på min elendige tilværelse. Veien gikk forbi en kirke, og doren stod åpen. Jeg tenkte det kanskje ikke kunde skade å titte innom og få med et godt ord på veien. I det samme jeg kom inn hørte jeg disse ord fra prekestolen: «Menneskesonen er kommet for å soke og frelse det som var fortapt.»

Der falt som skjell fra mine øyne. Jeg var jo fortapt! Og det var for min skyld Frelseren kom. Det sa predikanten, jeg visste det og trodde det. Da han sa amen, kunne jeg ganske rolig gå tilbake til mitt hjem, og neste dag fikk jeg arbeide på en meget forunderlig måte.»

Mannen var dypt beveget mens han talte, og nu tok predikanten ordet, dypt grepdet av det han hadde hørt.

«Nu har De fortalt mig hva som hendte Dem sist sondag», sa han. «Og nu skal De få vite hva jeg oplevde i den samme stund som De gjennem det opreste ord blev frelst. Jeg hadde forberedt mig for sondagens preken og bedt Gud velsgivne ordet, så i allfall en sjel måtte vinnes. Men da jeg stod på prekestolen og skulde slå op teksten, kunde jeg ikke huske hvor den stod. Flere ganger åpnet og lukket jeg min bibel. Men hver gang jeg åpnet den, møttes jeg av de samme ord: «Menneskesonen er kommet for å soke og frelse det som var fortapt.» Da salmen var sunget, kunde jeg ikke gjøre annet enn lese disse ord og begynne å tale over dem. Jeg hadde en følelse av at Gud gav mig nettopp de ord jeg skulde si. Og nu har jeg jo fått bekrefstelse på det. De boide kne og takket Gud. (Vennehilsen)

Les B'belen

selv om du ikke i sieblikket synes at du får så meget utbytte. Det har allikevel sin store betydning å være i den helliges nærmest gjennom ordet.

Begynn nu idag for alvor. Sett tilside de mindre viktige ting.

Les regelmessig også under bonn om ly og veiledning fra helligdommen.

En fjeners bonn.

A v. d. F.

A tjene dig Gud i hellighets skrud til livsossalen daler i vest, det er mitt begjær på vandringen her den stund jeg er jordlivets gjest.

Så mangen en gang fornemmer jeg sang fra engenes talløse hær, da plukker jeg glad mitt firklover blad og vet at min Freiser er nær.

Da går det så godt, og intet er smått i det som jeg tenker og gjør. Jeg elsker mitt verk og føler meg sterkt i Herren vel aldri som før.

Så Herre jeg ber: I nåde du ser, i nåde du signe mitt verk! I hjerte og sinn, tred inn, å tred inn og gjor mig lervillig og sterkt! (Kr. U.)

Men ofte det er som ingen er nær og ensom jeg står i mitt kall. Da går det så trått og altting er grått med motgang i endelost tall.

Da lister sig inn i tanke og sinn et pust fra nattsvarte dyp. Det lokker og ler og hivskende ber — det truer, det djevelske kryp!

Jeg takker dig Gud som sendte mig bud og åpnet din vingård for mig. Når altting går trått og føles så smått, det lyser som sol på min vei!

A v. J. A. Johannessen.

III. Fariseerne surdeig.

Fariseerne hadde en utpreget formuell gudstjeneste med mange tilstelninger. De var meget oppnyggelige for deres sammenkomster og våket over at alt gikk nøyaktig etter ritualet. Tradisjonen skulle overholdes, et bestemt avsnitt av skriften skulle foreleses på hver sabbat og der skulle leses korrekt etter bokstaven.

De var fromme folk som bad meget og de takket også Gud. De neides enn ikke med å bede når de gikk op i tempel for å delta i de fastsatte bedetider, men de brukte megen tid til bunn, for de stanset ofte på gaten, hvor de både takket Gud og bad. De var også godjordende. De gav tiende av alt det de eide like til de minste kryderier som mynte, anis og karve, og ved siden av tiende gav de også almsise til de fattige.

Men er det noe galt i alt dette? Er det galt å besøke gudstjenesten? Er det galt i å takke Gud og bede? Er det galt i å gi tiende og almsise? Nei, langt derifra. Jesus besøkte gudstjenestene både i tempel og i synagogene. Angående bonn sier han: «Bed, så skal eder gis.» I lignelsen om enken og den urettferdige dommer formarer Jesus til å bede og ikke bli tattrett. Videre sier han med hensyn til å gi: «Gi den som ber dig, og vend dig ikke bort fra den som vil låne av deg.» Gi så skal eder gis!»

Men hvad var det da, der var galt? Hvad er det for en surdeig, som Jesus advarer så sterkt imot når han sier:

«Ta eder først og fremst i vare for fariseernes surdeig, som er hykleri!» Luk. 12, 1.

Her brukes surdeigen uttrykkelig som et billede på hykleri. Hos Matt. i kap. 23 taler Jesus om og til fariseerne, det femte vers viser oss hva det er som gjør dem til hykleri. Jesus sier nemlig om dem: «Men de gjør alle sine gjerninger for å sees av menneskene.»

Otto ganger i dette kapitlet sier Jesus: «Ve eder,» og syv ganger gjentar han: «I hykler.»

Det greske ord for hykler betyr også skuespiller. En skuespiller innover sin rolle, han optrer på scenen kun for å høste bifall og ære av menneskene. Når det lykkes ham å tilfredsstille sine tilskuere, er han tilfreds.

En gudelig skuespiller optrer på arenaen for å beundres og æres av mennesker. Han gir sine gaver for å se sitt eget navn i avisen. Han ber i forsamlingen for å høres av mennesker. Han er gjennemsyret av fariseernes surdeig. Han er en styggle i Guds øine. Han er en skuespiller, en hykler.

La nu ikke dine tanker glide bort på den katolske eller lutherske kirke, eller en annen menighet. Heller ikke på han der, eller henne, men grip i din egen barm, la tanken gå inn i ditt eget hjerte og lytt til Jesu advarende ord: «Ta eder først og fremst i vare for fariseernes surdeig, som er hykleri!»

IV. Herodianernes surdeig.

«Og han bed dem: «Se eder for, ta eder i vare for fariseernes surdeig og for Herodes' surdeig!» Mark. 8, 15.

I evangeliene omtales to konger ved navn Herodes. Først Herodes den store, som regjerte da Jesus blev født. Det var han som forsøkte å narre vismennene, men da han oppdaget at han selv var narret, blev han meget vred, og han sendte bud og lot drepe alle de guttebarn sam var i Betlehem og alt landet deromkring. Han omtales i Matt. 2, 1 flg.

Den annen, Herodes Antipas, regjerte da Johannes doperen trådte frem i Judea ørken for å bane og berede vei for Jesus. Han omtales i Luk. 3, 1 og flere andre steder i evangeliene. Jesus kaller denne Herodes «en rev.» Luk. 13, 32.

Ved å lese om disse to menn finner vi de samme karaktertrekk

hos dem begge. Freigeth og falskhet, list og mordlyst var de egne skaper der preget hele deres liv. Den første ville så Jesus ihjel så snart han var født. Den annen fikk halshugget Johannes doperen og var med å donne Jesus og kaste en purpurkape over ham og ga ham et ror i hånden. Men først og fremst var de politikkere, som drev deres partipolitikk, og dermed hadde de deres blinde tilhengere og svorne medhjelgere.

I Matt. 22, 15 flg. leser vi, at fariseerne holdt rád om hvorledes kunde fange Jesus i ord. Og de sendte sine døs tilstede til ham sammen med herodianerne. «Hyklerne fikk «revene» til å hjelpe seg. Det var et politisk spørsmål som Jesus skulle avgjøre. Skal vi som er et selvstendig folk med vår egen Herodes også betakket til keiseren? — Skatt! direkte, indirekte — skatt her, skatt der. — Det går ikke lenger, vi må se å få ned skattene, sådan lyder det idag. Hvordan hadde du det innenfor vesten sist du utfylt skatteblanketten og satte dit navn under? Hvilket politisk parti var det du lyttet til, når de kom og floitede for dig? «stem på vår liste!»

Men kanhende har du allerede opdaget at list, hykler og ondskap er de vesentlige bevegrunnene i all politikk. I sannhet er fryktlig surdeig som er trengt inn i kirken og har gjennomsyret mange menigheter, så: «Hat, vrede og misunnelse har dekket verden som en sne.» Skuffelser, lidelser, tårer og blod er fruktene av Herodes' surdeig.

«Se eder for, ta eder i vare for fariseernes surdeig og for Herodes' surdeig!»

V. Sadduseernes surdeig.

«Da sa Jesus til dem: Se eder for og ta eder i vare for fariseenes og sadduseernes surdeig!» Matt. 16, 6.

Sadduseerne hadde dannet et selvstendig religiøst parti som stod i sterkt motsetning til fariseerne. Fariseerne lære bestod jo i en lovisk formgudstjeneste, mens sadduseerne vilde ikke anerkjenne de eldste lovpapagrafer. De var den tids rasjonalister og bibelkritikere, som fornokket store deler av bibelen, men påstod allikevel at de holdt fast ved Mose lov.

Prestene hadde gjennem deres videnskapelige forskning gjort et for alle kjedelige mennesker behagelig oppdagelse, nemlig der et ingen fortapelse og ingen opstandelse. En sådan lære slog an, for surdeigen virket og deigen ble stor. De fikk mange medlemmer som for storstedelen bestod av store levemann med deres lettinsidige damer.

Der var store motsetninger mellom fariseerne, herodianerne og sadduserene. De kjempede sterkt mot hinanden innbyrdes og sokte hver for sig å vinne tilhengere men når det nu gjaldt å fange Jesus i ord, så de kunde få skafet ham av veien, da gikk de sammen og ble enige.

«Efter at fariseerne og herodianerne undrende forlot Jesus, leste vi: Samme dag kom noen sadduseere til ham, de som sier at det ikke er noen opstandelse, og de spurte ham og sa: Mester! o. s. v. Matt. 22, 23 flg. De kom med et spørsmål som var godt gjennomtenkt. I dette sammenhenget

avholderes, on Enebakk 11, 9. Mat op kaffe og m Alle velk sterke nett, fanget og in ser, så han Men de tol «I farer vil skriftene og kraft.» Form er saddruse

I vår tid den videnskaps gjøre religio for folket. M bekjærer bi de fundame surdeig, hvis telse av Gud av Jesu ev fornektsel opstandelse, su opstande Guds barns «Skinn ut verste pest. Denne su nemsyret med medlemmen sykner hen visne grene hvil hjerte. Guds bar saddruse

SPRE

A

Siden sis kjære «Res de reist g strekning evangelie, kraft so vi slipper det, ti det ser, ti Gud 1.) og ha (Rom. 1: Og enhver liv. Og glem ikke Joh. 10: 1

Da det høre fra jeg med g min reis d. å. og s Guds nåd I april kom merike. O hellige i år har be velsignels igjen son

Familie i 26 år, bl hjerde he Betania. godt. H milie et d. e. Gu 20, 27.

Og ve milie bli skrekkel isolerte for i de partifor sammen tror på Guds nā det gār disse m

Stevne.

avholdes, om Gud vil, i Ytre Enebakk 11. juni kl. 11 - 3 - g. Mat og drikkekar medtas, kaffe og melk på stedet.
Alle velkommen i Jesu navn.
For vennerne
H. J. Ersrud.

og de burde noie betrakte de syv menigheter i Apenb. 2 og 3. Se kap. 2: 2 - 5 (vers 13 - 16). (vers 18 - 23). (kap. 3: 1 - 3). (vers 14 - 18.)

Paulus laster den split og uenighet som Guds menighet i Korint hadde gitt rum for. (1. kor. 1: 10 - 13), se Gal. 2: 3 - 5 og kap. 3: 1 - 14) m. m.

Jo, her hører du fra Guds ord i fortid og slik er felten i dag. Herren sier til de mange hyrder og reisende vidner og medlemmene i de mange forsamlinger således: Jeg har imot dig at du har forlatt din første kjerlighet —!! Kom ihu hvorfra du er fallen osv. Apenb. 2: 4 - 5.

I vår tid mener man også at den videnskapelige forskning skal gjøre religionen mere mottagelig for folket. Men all forskning som beskjærer bibelen og undergraver de fundamentale sannheter, er en surdeig, hvis frukter blir fornektsel av Guds kraft. Fornektsel av Jesu evige guddommelighet, fornektsel av Guds kraft i Jesu opstandelse, og fornektsel av Jesu spesialitet i det «nekte Guds barns liv.

«Skinne unten kraft er kirkens verste pest.»

Denne surdeig har også gjennemset mange menigheter, så medlemmene går kraftelose. De sykner hen og henger ned som visse grener på et ufruktbart tre, hvis hjertet er avhugget.

Guds barn: Ta eder i vare for sannuseernes surdeig.

SPREDTE FELTER**På reise.**

A v O. Karlsen.

Siden sist vi skrev til dig du kjære «Røst» har vi ved Guds nåde reist gjennom byer og landsstrekninger med det frigjørende evangelie, og er sienvidne til den kraft som ligger i Guds ord, så vi slipper å være Guds velsigne ordet, ti det er fullt av velsignelser, ti Gud er i ordet selv (Joh. 1: 1) og han er velsignet i evighet. (Rom. 1: 25. og 2. Kor. 11: 31). Og enhver som mottar ham får liv. Og overflod av velsignelser, glem ikke det. Joh. 7: 37, 38. Joh. 10: 10 m. m.

Da det er noen som ønsker å høre fra oss gjennom «M.R.» vil jeg med glede gjøre det. Du så jo min reise i bladet fra første april d. 1. og siden den tid har vi ved Guds nåde besøkt mange plasser. I april kom vi til Ullensaker i Romerike. Også her har Herren sine hellige i ldkar som vi år etter år har besøkt i ca. 26 år. Utallige velsignelser gav Herren oss etter igjen som sent vil glemmes.

Familien Bohl som vi har kjent i 26 år, har alltid med et veldig hjerte herberget oss, et velsignet Betania. Og altid bevisst oss bare godt. Herren har gitt denne familie et nytt hjerte og en ny ånd, d. e. Guds salvede And. (Joh. 2: 20, 27).

Og ved Guds nåde er denne familie blitt bevart fra den forskrækkelige partiånden som de isolerte menigheter har gitt rum for i de siste 15 år. Ja, det er så partifelle så de kan ikke arbeide sammen med de menigheter som tror på alt Guds ord — og ved Guds nåde følger Lammet hvor det går. Og da vil du forstå at disse menigheter er meget syke

Et masse folk besøkte møtene fullt til sisté plass og de nýfrelste vidner under gledestårer og de eldre likedan. En sky av velsignelse hvilte over møtene, all sere til ham.

Da måtte er bestemt for oss i Nærnes, så sier vi farvel med vennene i Romerike og ønsker Guds rike velsignelse over eller alle, og min kjærlighet i Kristus Jesus er altid med eder (1. kor. 16: 24) ti størst av alt er kjærlighet — (1. kor. 13: 13).

Ved bryggen i Oslo traff vi en ung br. som skulle til Hurum med evangeliet og snart var samtalet i full gang. Herren vil velsigne og bevare denne unge budbærer. Nu er vi fremme i Nærnes. En br. møtte frem og ledsgat oss til familien E. Gabrielsen, et godt velsignede hjem, de bevisste stor kjærlighet til mig. Herren vil lønne og velsigne alle derfor, se Matt. 10: 40 - 42. Så bar det i vei til lokale Betel som var fullt av folk. Herren gav oss en salig stund i sammen så hjertene jublet i kor, all ere til Lammet og Gud. Denne velsignede Kristi menighet kjennes til jubel, og elsker alt Guds folk fra enhver forsamlings og i sin evige ånd ber de Kristi kjennetegn — Se Joh. 13: 34 - 35. 1. kor. 13: 4 - 8. Rom. 13: 10. Du som leser disse vers, bærer du dette merke i din ånd og i ditt vesen — ??

Ja, her ser du kjære leser, de ekte bibelske tegn som en ren og frisk, fruktbarende menighet bærer. Av deres frukter skal vi kjenne dem sa Jesus. (Se Matt. 7: 16 - 20. Jak. 3: 12 - 18)

Kristi-Menighet har ikke isolert sig som de mange forsamlinger i landet. En av de isolerte forsamlingers forstandere har uttalt sig

Fra Danmark.

Vi bringer her et glimt fra stevnet i Alborg som tidligere er omfattet i bladet. På b. b. sees «ud-

raaber» br. Hansen tale til folket på torvet.

Nærnes til Oslo, der br. Lund er kaptein og fl. av besetningen er Guds levende barn, lovet være Gud. I Oslo blev vi i 8 dager. Talte sammen med Lyder Engh som er forstander for Kristi menighet. Herren gav en åpen dør i ordet, de hellige gleder sig over Guds salvede ord. Herren har mange kjære barn også her i menigheten. God sang og musikk har de. Så det var en frys å høre dem. Br. Engh er en kjekk forstandig br. som har fått stor nade av Herren, å lede forsamlingen inn i ordets sunde spor, menigheten elsker den hele fulle sannhet. Fred være med eder alle.

En kjer hilsen til alle de hellige! Ef. 6: 23 - 24.

O. Karlsen.

Fra Oslo.

Nåde og fred være med eder fra Gud vår Far og den Herre Jesus Kristus. Ef. 1, 2.

Det er lenge siden undertegnede lot høre fra sig, men jeg kan i sannhet si: Gud er god mot mig og mine.

Vi hadde et herlig påskestevne. Mange venner var samlet og mange predikende brødre delte ut hets brød.

Ute blåste en kold og sur vind, men inne i lokale var det lunt og varmt. Herrens godhet grep hjertene. Ja, hver en følte vi Herrens velsignelse.

Vi sang først nr. 667 og derefter talte broder Kleppe over Joh. 1: 29 - 33. Det første vidnesbyrdet fikk var: «Se det Guds lam.» Siden har han fått flere, så broderen. Jesus bar all verdens synd. Han bar Israels synd og misgjerninger og Salmisten uttryter så herlig: «Så langt som østen er fra vesten, lar han være synner vært langt fra oss.» Han bar min og din synd. Jesus sa: «Det er fullbragt.» Gud være lov at Jesus tok all vår synd bort. Det annet vidnesbyrd var at han var den som dermed med den Hellig And. Jesus var full av den Hellig And og han bad at hans disiple måtte få den og de fikk den.

I Joh. 10, 10 mørte vi ham som den gode hyrde og han sier: «Jeg er kommet for at I skal ha liv og overflod.» Vi møter samme tanke i 7. kapitel, idet han sier: «Om noen tørster, han kommer til mig og drukke.» Det er liv og overflod. Det er ikke Guds skyld, at du ikke har liv og overflod. I 4. Mos. står det, at klippen er Kristus og i Apb. 1, 5 - 6 møter vi den samme sannhet igjen.

Så sang vi sangen 558 i Schiboleth og derefter talte br. Johannessen fra Danmark. Han sa:

Vennestevner.

Venner fra fjern og nær innbydes hjertelig til følgende stevner i Troms fylke:

Søndag 2. juli: Storstrømmen, Balsfjord, i forsamlingslokalet «Betel».

Søndag 9. juli: Strommen, Rossfjord i forsamlingslokalet «Eben-Ezers».

Begge stevner begynner lørdag.

Man innmelder sig for Rossfjords vedk. til Soren Eriksen, Strommen, Rossfjord.

For Balsfjords vedk. til Nils Tollesen eller til undertegnede.

På vennene vegne

Henrik Eitersen.

—

Karmel, Svelvik, sondag 25. juni. Wennesland og Valborg Ommerud m. fl. taler. Alle hjertelig velkommen.

Skulde jeg si noe nu, så vil jeg bare si amen! Amen! Herren taler om forskjellen på bokstavens tjeneste og den nye pakts tjeneste.

2. Kor. 3, 7 - 10. Det står om Stefanus, at han var full av kraft, tro og kjærlighet. Han var fullkommet frelst av Jesus og hvor

Anden kommer inn i hjerte der

bli Anden herre. Den hvor Anden

bli herre der bli liv, liv, liv.

Anden bringer frihet med sig. Fri-

het fra synd. Jo, la oss i sannhet

uttrykte. Halleluja! Lovet være

Gud. Br. Bysven sang tilslutt Hal-

leluja! Hvilken salighet og lykke

å være et Guds barn. Dette var

første møte og herlig var det.

Da br. Sande innbed musikken

i 38 til å spille for våre stakkels

falne brodre på bodsfengslet, on-

sket jeg at disse hadde vært her.

Syndens lønn er dårlig, men Jesu

arm er utrakt også til dem. Jesus

kan og vil frelse dem. Halleluja!

Om kvelden var det fest og br.

Nordquelle var også tilstede etter

å ha vært fraværende i ca. 8 må-

neder på grunn av sykdom.

Br. Sanders leste en sang

han hadde forfattet for anledning

Så leste br. Nordquelle Salm.

32 og ønsket alle Guds fred.

Han var glad for å ha oplevet Guds

fred. Salige er de fredsomelige,

ti de skal kalles Guds barn. Matt.

5, 3 - 12. Derefter var det mange

gode vidnesbyrd. Gr. Ruben Dam-

men leste Salm. 16, 8. Br. Bysven

sang: «Salig er det folk som kjen-

ner til jubel» o. s. v. Efter be-

vertning sang str. Thora Finne-

rød, Drammen: «Fader forlat dem

de vet ikke hvad de gjør.» Derefter

vidnet hun om den nåde Gud

hadde gitt henne. Br. Kleppe le-

ste Salm. 17, 7. og Salm. 107, 1

og 4 - 11. Ja, det var godt å være

på slikt møte.

Langfredag var det også herlig.

Br. Kleppe talte over en tekst

han fikk av Gud. Den led slik:

«Stille for Gud, stille i Gud og

stille med Gud.» Ja, det var i

sannhet stilt den dag, da Jesus

drak syndens beger helt ut.

Brødre reiste og brodre kom,

men Herren blev hos oss. Han si-

er jeg vil være en veldig i din

midte som Freiser. Disse ord er

sanne. Vi har i den senere tid fått

be med flere og Herrens verk går

frem. Brudgommen står for doren.

Ja, Gud er god mot sine og derfor

tilkommer æren ham. Halleluja;

1. Pet. 5, 8 - 14.

Broderlig hilsen

Herm. Zeller.

Naomi = Orpa = Ruth.

Noen av de edlest og beste skikkelsene i vår bibel er de kvinnene, hvorom både det Gamle og Nye Testamente beretter. I det Gamle Testamente inntok mange av dem særstillingen, fordi de ved Guds forsyn skulde vært med til å berede veien for hans Sønns komme til jorden, og i det Nye Testamente er det kvinnene som dypest sett var vår Frelsers mest trofaste og hengivne etterfølgere, og i den første kristne menighets tid herer vi om hellige kvinner som Dorkas, Priskilla og Fobe, hvis navn aldri vil glemmes.

Der er neppe noen bok i vår bibel, der så klart fremstiller kvinnene i det tjenende og opofrende forhold som Ruths bok. Likesom Esters bok er denne bok også etter en kvinne; men den adskiller seg fra denne ved på en gang å fortelle om tre kvinner, det aljør i en meget sammentrengt form, men på en dyp og gripende måte, som har noe å si vår tid og vår tids mennesker.

Vi kjerner alle beretningen om Naomi, som er alt til hennesmann og sonner er døde, er på veen hjem til Judea fra moabiternes land sammen med sine sonners hustruer, Orpa og Ruth.

I

Der fortelles om Naomi at hun hadde hert at «Herren hadde besøkt sitt folk og gitt dem brød» etter den store hungersnød, som var årsaken til at Naomi og hennes mann var reist til moabiternes land. Allerede her mister vi det første trekki til Naomis karakter. Hun tok begge sine svigerdøtre med seg, for at de også skulle få del i det brød. Herren hadde skjenket Judas folk. Og hun gjorde det i særlig grad fordi hun holdt av dem begge. Men hun synes på veien til Judea å ha fått betenkkeligheter. Måske vilde deres fremtidige liv bli svært for dem å leve i et fremmed land, hvor de kunde vente å bli forhånet på grunn av deres fremmede avstamning. Da viser Naomis uselvskjøhet sig. Hun er redt til å vende tilbake alene. Hun har mistet både sin mann og sine sonner, og nu er hun redt til også å miste sine svigerdøtre, som hun holder meget av. «Vend tilbake, mine døtre! Hvorfor vil I gå med meg?» sier hun.

I den følgende beretning får vi et levende inntrykk av det gode forhold, der bestod mellom disse kvinnene, et forhold som alle dage har tjent som forbillede for jodisk hjem, og som også burde være det for kristne.

Gripende er beretningen om Naomis tilbakelagelse til Betlehem. Denne kvinne hvem sorgen synes å ha gjort mild og stille, er ved å bryte sammen, da hun møtes med sine venner og frender. Hun kommer ensom og fattig tilbake til sin by. Og da man spør henne, om hun ikke er Naomi, gir hennes smete sig det fortvile uttrykk: «Kall mig ikke Naomi (som betyr liflighet), men kall mig Mara (som betyr beskhet); ti den Allmektige har gjort det såre besk for mig. Jeg gikk bort med fulle hender; men Herren har fort mig med tomme hender tilbake; hvorfor skulde I kalle mig Naomi, etterdi Herren har vidnet imot mig, og den Allmektige handlet ille

med meg?» svarer hun dem. «Hvor begravet ma hun ikke na vært i den stund, og hvor lite vissste nunnen om det eneblikk at den vei til dud rette menne pa, nettopp var veien et mangel og meget om jobs. Men nunnen var ennu ikke nadd til dette øveligkunne kunne si som Job: «Eieren gav, Herren tok, Herrens navn var lovet!» Og dog stod hun ikke ved grensen, hvor hun skulle gjøre sitt hvs lykkelige erfaring. Gjennem den moabitiske kvinnen som var tilgitt med til hennes land, skulde hun til evige tider bli minnet som en, der hadde vært med til å bringe Guds planer til fullførelse, idet Ruth, hennes svigerdatter, skulde bli stamfar til verdens frelsel. Hvor orte har vår egen vantrie bragt oss rykt og tortvilete, når veien vi gikk synes merk, skjønt den etter Guds planer med oss ute ville ikke inn til lyset! Hvor otte matte vi bakerst bekjennelse, at alt, hvau der hende oss, allikevel kom til å tjene oss til gode. Mange av oss står måsje enn midt i prøveisen eller kan vente nye pravelser. La oss derfor aldri glemme, at Guo elsker oss høyre, enn vi amer, og at han er langt visere enn vi som regel regner med.

II.

Minst fortelles der oss om Orpa. Så vidt vi kan forstå, ønsket hun ikke å vende tilbake til Moabiternes land. Likesom Ruth sa hun til Naomi: «Vi vil vende tilbake med dig til ditt folk». Vi vet ikke, hvorfor Orpa allikevel vendte tilbake til moabitene. Måske har det vært frykten for å komme til det fremmede land med dets mykkie der fikk henne til å vende om.

Det fortelles, at «Orpa kysset sin manns mor; men Ruth hengte ved henne.» Her har vi forskjellen på disse kvinner. Orpas kjærlighet til sin manns mor var vennlighet parret med medynk. Ruths kjærlighet var trofast selvoprefrelse.

Orpa kom til kort, som vi selv så ofte gjør det. Der er mange mennesker, der som Orpa er kjærlige, gode og velmenende; men der er få, der liker Ruth uselvskjøhet hen for dem, de ved slekts- eller vennskapsbånd er knyttet til, eller som av hele deres hjerte lytter, når Gud kaller på dem.

III.

Vi har allerede sett adskillig av Ruths karakter, av hvilken der er gitt en så levende beskrivelse. Vi har sett hennes dype kjærlighet i hennes hengivelse for Naomi, og vi ser yderligere hennes rettskafne ferd, da hun sanker aks på marken. Hennes rytke er løpet forut for henne; ti beboerne i Betlehem har fortalt Boas om hennes opførelse for Naomi (kap. 2, 11), ja, Boas vet det selv (3, 10–11), og Betlehems kvinner sier det til Naomi i de kraftfulle ord (4, 15): «Din sonnekone erdig bedre enn syv sonner.» Sterkere og dyptere har intet språk kunnet uttrykke et menneskes verdi.

Boas forstod det offer, Ruth hadde bragt sin svigermor. Han var vel vidende om, at en moabitsk kvinne, som kom til Betlehem, kunde vente å bli utsatt for hår og fiendskap; men nverken

dette eller håpet om at hun ved å være blitt tilbake i Moabitenes land kunde ha oppnådd rikdom og lykke, hadde holdt henne tilbake. Derfor hilste også Boas henne med de ord, der formet sig som en velsignelse og en forsettelse: «Herren gjengjeldt din gjerning, og din lann være fullkommen for Herren Israels Gud, til hvem du er kommet for å soke ly under hans vinger!»

Or Ruth blev velsignet, måsje en, hun selv har viss det. Hun ble skjenket en sonn, Obed, hvilket hebreiske havn betyr «tjenere». Han ble kong Davids bestefar. Av hans hus og slekt fremstod herlighetens herre, verdens frelsel.

Således drog Gud hedningekvinnen med inn i sin frelsesplan og gav derigjenom oss lodd og ar ved i sitt riket. Det skal minne oss om, at Gud ennu den dag idag har en bestemt plan med oss, skjønt vi måsje ikke kan se den, og at han stadig kaller på oss for å kunne fullføre denne sin plan.

«K.k.»

BØKER

De kristne menigheter.

Av T. B. Barratt.

Boken er en samling av forelesninger som forfat. holdt på bibelskolen i «Filadelfia» Oslo, 1933. Den inneholder flere avsnitt om forskjellige emner såsom: «Ellesmenigheten», «De kristne menigheters tilblivelse», Apostler — profeiter — profetiner, «Fjaskoen med de mange kirkesamfunn», «Eviliken menighet før vi sia i euer slutte oss os m.m.

Fjoratteren er jo en bibelkjent mann og har stor eriaring i det praktiske kristenliv. Naturligvis vil hans utleggelse over dette emnet bli mottatt forskjellig, men for den som ønsker klarhet i dette spørsmål vil boken være ut god hjelp. Det er jo ting man skal spørre for, der for eksempel: «Alle dem medlemmer (den menighet vi kan slutt oss til) har enten oppnådd helliggjørelsens herlige erfaring, eller søker den.»

Nu er jo dette et nokså «svendende» begrep etter min mening og kan ikke være ment som noen slags betingelse for å bli optatt i menigheten.

Det som er av størst betydning er at forfatteren greit redeger for de forskjellige tjenester i den lokale menighet og de lokale menigheters rett til selv å ordne sine egne anliggender. Også betydningen av menighetstuktur etter Guds ord legger han særlig vekt på. Om å prove profetier etter Guds ord m.m.

Som et tillegg anfører han en del uttalelser av professor Sig. Odland angående et lett bibelsk menighetsbegrep..

G. Iversen.

Til kommisjonærene.

Nu er snart halvåret gått igjen og vi vil gjerne ha en oversikt over stillingen ved halvårets slutt, for regnskapets skyld. Vi er derfor takknemlig for å få tilsendt opgjør fra kommisjonærene, både for løssalg og abonnenter snarest mulig.

Vennestevne

Brevikbotn Finnmark sondag og mandag 23–24 juli.
For vennene
Nils Stien.

Vennestevne

avholdes 1. og 2. pinsedag i vårt nye lokale Ebenezer Askim. Alle hjertelig velkommen. Th. Johansen.

NUMMER 12.

Mis

Kintshua de Kjære brodre os ren, medarbeidere Kristi frøsende Kam's ulykkelige Congo, kjærlig hil le i vår dyrebare sers Jesu navn.

«De så opp til ha glede, og deres Ås av skam.» Salm.

Skam hører sys sus tok både vær på sig da han ofr et soningsoffer synd. I verdens o

å tro på Jesus p man tlegner sig fullbragt for oss, meget feilaktig skammens liv og

ophører i det øie gir sig helt til Gu forløsning som h i sin sonn, Jesus all grunn til å set det lev vi levet i vi blev rettferdig på Jesus, da vi v vår personlige fred med Gud, v sus Kristus. Og

gått en sådan fr han har intet å I profeten Esaia Jesus og det ha folkene, heter d eders skam skal stedet for skjene stede pris sin

Stefanus, og s har fulgt ham i trakten det ikke lide og de for Tvertmot. De som en ære. «S fra rádet, glad aktet verdige t dette navn sky

DE YNGRES SPALTE

VERDENS BESTE BOK

At Bibelen er verdens beste bok har mange av verdens største og beste mener og kvinner stadeset.

President John Adams sa ved en an ledning: «Bibelen er verdens beste bok.»

Den heilige Monet satte blomen hol est av alle bøker. Han sier blandt annet: «Den heilige Skrift er himmelens seiret ned på jorden.»

Dronning Victoria sa under sin reise: «Bibelen er nekkelen til Englands storhet.»

En liten mann ble en dag anmeldt om å yde et bidrag til en ny kirke som skulle bygges. Han gav straks 50 pund og sa: «Jeg gir dette beløp, og anser dette som en god måte å anbringe pengar på...» Jeg ville heller gi 50 pund hvert år enn ikke å ha evangeliet prediket i denne by.

«Hvordan kan det ha sig? blev han spurta. «De bryr Dem jo selv ikke det minste om evangeliet, hvorfor Er De da så interessert i å få det forkjent?»

«A., svarte han: «Jeg bor her med

Der er dem som står ut og får ennu mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom Ordsp. 11, 24

Kina.

F. O. SHRØDER:

A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo. STR. DØRMÅ OG KARLSEN: Janet Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN OG ESTER PET- FÆRSEN:

In. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT:

Gerda Sjøveland, Rosenborggt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA:

Thoralf Andersen, Serligr. 15 I, Oslo.

SIGNE PEDERSEN OG INGA JOHNSEN:

In. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN OG IDA LORENTSEN:

Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:

Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 18, Bergen.

ASTA THUEN:

Edith Olsen, Solheimsmt. 1 a, Bergen.

Mansjuria.

MARTIN KVAMME:

Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Afrika.

INGRID LØKKEN:

S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.

HILMA HERMANSEN:

Ole Krogstad, Soll, Røringen.

MARGIT HARALDSEN:

Henrik Johansen, Levenskjoldsvæl, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSEN:

Constance Nestdal, Solheimsmt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

Anna Næsdal, Sydneshaug 6, Bergen.

DEN NORSKE KONGOMISJON ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sensteb, Otterholm, Ba. Telemark.

India.

ANNA JENSEN:

Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.

DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestroms veien 19, Drammen.

RANCK DESMOND:

Harry O. Moasberg, Kreditbanken Halden.

JØRGENSEN NORDLI:

Dankert Jorgensen, Gunnar Dev. vel 38, Narvik.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Moasberg, Kreditbanken Halden.

ALFHILD HOLMEN:

S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Fasbek p. o. Sam. vær.

RAKEL EDWARDSEN:

Hans Hansen, Brydelokken, Kong berg.

B. OG UNGHILD FINSTROM:

Anne Husås, Kvitesæd, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Brevikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Etel», St. steiness, Balafjord.

DEMANDA EILERTSEN, Brevikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobs

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.

DORTHOR KLEM:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjem meværende mi sjonærer.

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Walde, Ibsensgt. 11, Bergen.

India: DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekornnes, Jarveien 11, Lilles ker.

PEDER EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg

Misjonen i In

Behovet av stort. Bare i 1 over 700,000

som ikke har

Antallet av k

ifolge siste s

sterkt 6 milli

Lydende mal

— En kris

lighet er ingen

en død kristi

en hedning.